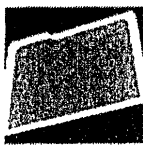


KANCELARIA
ADWOKACKA



DANEK

KANCELARIA ADWOKACKA ADWOKAT PIOTR DANEK

ul. Kaczkowskiego 7/5, II piętro Tarnów 33-100

www.piotrdanek.pl e-mail adwokat@piotrdanek.pl

tel./fax +48 014 630 04 64 kom. 722 09 86 85 NIP 993-009-93-68

Tarnów, 13 grudnia 2021 r.

Trybunał Konstytucyjny

aleja Jana Chrystiana Szucha 12A

00-918 Warszawa

Skarżący: S sp. z o.o.,
,
, reprezentowany przez pełnomocnika adwokata Piotra Danek,
Kancelaria Adwokacka, ul. Kaczkowskiego 7/5, 33-100 Tarnów, Nr
wpisu: KRA/Adw/2111

SKARGA KONSTYTUCYJNA

o stwierdzenie niezgodności

**art. 30 ustawy z dn. 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych z art. 2 Konstytucji, art.
31 ust. 3, art. 32 ust.1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji**

Działając w imieniu spółki S Sp. z o.o., na podstawie pełnomocnictwa, które przedkładam w załączeniu, oraz w oparciu o art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. wnoszę o:

1. Stwierdzenie niezgodności art. 30 ustawy z dn. 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust.1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji w zakresie w jakim przepis ten w razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia

c 1

UZASADNIENIE

I. Ustalenia faktyczne

W dniu i stycznia 2021 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K wydał postanowienia (sygn. akt oraz) w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania egzekucyjnego co do odsetek za okres od .01.2010 r. do .12.2017 r. oraz za okres od .11.2009 r. do .12.2017 r. oraz ustalił, koszty niecelowej egzekucji na kwotę zł. (sygn. akt) oraz zł (sygn. akt).

Z ww. postanowieniami nie zgodził się Skarżący, który wniósł skargę na czynności Komornika Sądowego.

Dowód:

1. Postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K z dn. stycznia 2021 r., sygn. akt
2. Postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K z dn. stycznia 2021 r., sygn. akt
3. Skarga Wierzyciela na czynność Komornika Sądowego z dn. stycznia 2021 r.

Nadto wierzyciel przedłożył ww. komornikowi dokumenty, z których wynikało, że bieg przedawnienia został przerwany i że dochodzone roszczenie w stosunku do odsetek się nie przedawniło i wniósł o uchylenie ww. postanowień.

Dowód:

4. Pismo Wierzyciela z dn. stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt ,

Postanowieniem z dn. marca 2021 r., sygn. akt Sąd Rejonowy w K , postanowił połączyć do wspólnego rozpoznania sprawy obu ww. skarg złożonych przez wierzyciela.

Postanowieniem z dnia marca 2021 r., sygn. akt Sąd Rejonowy w K , oddalił ww. skargi Wierzyciela na powyższe postanowienia Komornika Sądowego z dn. i stycznia 2021 r. (sygn. akt ,).

Dowód:

5. Postanowienie Sądu Rejonowego w K , z dnia marca 2021 r. sygn. akt
6. Postanowienie Sądu Rejonowego w K , z marca 2021 r., sygn. akt

Ww. Postanowienie z dnia marca 2021 r. zostało zaskarżone przez wierzyciela, zażaleniem z dnia maja 2021 r..

Postanowieniem Sądu Rejonowego w K , z sierpnia 2021 r., (sygn. akt) postanowił oddalić ww. zażalenie wierzyciela

Dowód:

7. Zażalenie z maja 2021 r., sygn. akt
8. Postanowienie Sądu Rejonowego w K z sierpnia 2021 r. (sygn. akt)
9. Kserokopia koperty, w której zawarte było Postanowienie Sądu Rejonowego w K z sierpnia 2021 r. (sygn. akt)
10. Wydruk internetowy z rejestru śledzenia przesyłki, zawierającej postanowienie Sądu Rejonowego w K z dn. sierpnia 2021 r. (sygn. akt)

W związku z wyczerpaniem drogi sądowej Wierzyciel uiścił koszty egzekucyjne wskazane w postanowieniach o odmowie wszczęcia postępowań egzekucyjnych

Dowód:

1. Potwierdzenie przelewu kwoty zł (sygn. akt)
2. Potwierdzenie przelewu kwoty zł (sygn. akt)

W złożonych przez Skarżącego środkach zaskarżenia podnosił on wiele zarzutów i argumentów stanowiących o bezpodstawności przyjętego rozwiązania prawnego. Wskazywał m.in., że samo wszczęcie egzekucji następuje co do zasady w momencie dokonania pierwszej czynności egzekucyjnej. Potwierdzeniem powyższego jest art. 805 par. 1 kpc, zgodnie, z którym przy pierwszej czynności egzekucyjnej doręcza się dłużnikowi zawiadomienie o

wszczęciu egzekucji, z podaniem treści tytułu wykonawczego i wymienieniem sposobu egzekucji oraz z pouczeniem o możliwości, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, a także sporządzony przez organ egzekucyjny odpis tytułu wykonawczego albo zweryfikowanego przez komornika dokumentu, o którym mowa w art. 797 par. 3. Komornik poucza dłużnika również o treści przepisów działu V tytułu I części trzeciej oraz prawie i sposobie złożenia wniosku o ograniczenie egzekucji, a także o treści art. 52a i art. 54 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U z 2019 r. poz. 2357 oraz z 2020 poz. 284, 288, 321 i 1086) oraz art. 13g ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U z 2019 r. poz. 2412 oraz z 2020 r. poz. 288 i 321) i sposobie realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów. W egzekucji świadczeń pieniężnych, a z taką mamy do czynienia przedmiotowej sprawie, pierwszą czynnością egzekucyjną jest zajęcie określonego składnika majątku dłużnika. Nie może zatem umknąć uwadze, iż ww. Komornik Sądowy w niniejszej sprawie nie dokonał żadnej czynności egzekucyjnej, a co za tym idzie nie mogło być mowy o wszczęciu egzekucji (nie postępowania egzekucyjnego).

Pomimo stanowiska prezentowanego przez Skarżącego, Sąd jednak przyjął, że ma zastosowanie przepis art. 770 § 2 kpc na podstawie, którego: Koszty postępowania egzekucyjnego ustala postanowieniem komornik wraz z ukończeniem postępowania egzekucyjnego, jeżeli przeprowadzenie egzekucji należy do niego. Nadto przerwianie na wierzyciela kosztów wskazanych w art. 30 ustawy o kosztach komorniczych, zgodnie z którym: W razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10⁰ 0 egzekwowanego świadczenia. W takim przypadku komornik nie ściąga ani nie pobiera opłaty od dłużnika, a opłatę ściągniętą lub pobraną zwraca dłużnikowi. Przepisów art. 29 ust. 1-3 nie stosuje się. Ww. regulacja pozostaje w sprzeczności z podstawowymi zasadami wyrażonymi w Konstytucji, w tym z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust.1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W orzecznictwie podaje się, iż w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r., poz. 2363) wskazano, iż Ratio legis wprowadzanego rozwiązania stanowi założenie, że to właśnie wierzyciel posiada najpełniejszą wiedzę o tym, czy zachodzi potrzeba wszczęcia postępowania egzekucyjnego, i o tym, kto jest jego dłużnikiem, Regulacja ta powinna wyeliminować sytuacje, w których wierzyciele nie dokładają należytej staranności przy określeniu osoby dłużnika (wskazując np. nieprawidłowy adres) i doprowadzają w ten sposób do podjęcia czynności egzekucyjnych

przeciwko osobom trzecim. Dzięki temu nastąpi też ograniczenie takich sytuacji, w których wierzyciel kieruje do komornika wnioski o wszczęcie egzekucji pomimo uprzedniego spełnienia świadczenia przez dłużnika. Omawiana regulacja stanowi odzwierciedlenie założenia, że państwo nie powinno akceptować działań, w których złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji stanowi przejaw nadużycia prawa. Podkreśla się również, że regulacja zawarta w cytowanym powyżej przepisie art. 30 ustawy o kosztach komorniczych zastąpiła normę ujętą w art. 49 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r., poz. 1309), w myśl której w przypadku niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, uiszcza wierzyciel. W celu ich pobrania komornik wydaje postanowienie, w którym wzywa wierzyciela do uiszczenia należności z tego tytułu w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie po uprawomocnieniu się podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności.

W orzecznictwie podkreśla się również, iż mimo dokonanej zmiany, zastosowanie znajdują nadal poglądy w orzecznictwie Sądu Najwyższego na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego. W treści uchwały wydanej dnia 17 grudnia 2010 r. Sąd Najwyższy podkreślił, że skoro ustawodawca wprowadził pojęcie "celowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego", to jego znaczenie może być ustalane i rozważane tylko w takich sytuacjach, w których postępowanie egzekucyjne jest dopuszczalne. W języku polskim "niecelowy" to taki, który nie prowadzi do celu, nie jest przydatny, nie daje efektów, daremny, zbędny. Tylko takie postępowanie egzekucyjne, które po wstępnym badaniu wniosku okaże się dopuszczalne ze względu na przesłanki podmiotowe i przedmiotowe może być wszczęte i prowadzone celowo lub niecelowo. Jeśli prowadzenie postępowania w konkretnych okolicznościach nie jest dopuszczalne i zachodzą podstawy do jego umorzenia, to nie ma podstaw do rozważań nad celowością prowadzenia tego postępowania (por. uzasadnienie uchwały w sprawie III CZP 93/10, OSNC 2011/7-8/80). Zapis dotyczący niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego stwarza zbyt dużą przestrzeń do interpretacji dla Komornika oraz zbyt duże ryzyko dla wierzyciela.

Wskazać zatem należy, iż w przypadku odmowy wszczęcia egzekucji w stosunku do dłużnika, wierzyciel nie powinien być obciążany kosztami w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia.

Mając na względzie fakt, iż Wierzyciel wyczerpał dostępną mu drogę prawną zasadnym pozostaje złożenie niniejszej skargi do Trybunału Konstytucyjnego. Jednocześnie informuję, iż od wskazanego powyżej rozstrzygnięcia nie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

I. Wykładnia przepisu art. 30 ustawy z dn. ustawy z dn. 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych

Jak podaje się w doktrynie ustawodawca jak dotąd nie zdefiniował pojęcia niecelowo wszczętej egzekucji ani oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego. O tym, czy egzekucja została wszczęta celowo, decyduje ocena, czy dłużnik dał podstawy do jej wszczęcia. Jak zauważa A. Marciniak, niecelowość wszczęcia egzekucji zachodzi również w przypadku braku podstaw do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji: wszczęcie egzekucji na podstawie zrealizowanego tytułu wykonawczego; wszczęcie egzekucji na podstawie tytułu pozbawionego wykonalności; wszczęcie egzekucji z majątku dłużnika mimo posiadania przez wierzyciela zastawu w pełni zabezpieczającego zgłoszone roszczenie, chyba że egzekucja jest kierowana do przedmiotu zastawu (zob. A. Marciniak, *Ustawa...*, s. 333). Postępowanie egzekucyjne należy uznać za wszczęte niecelowo, jeżeli już w chwili złożenia wniosku egzekucyjnego czynności podejmowane przez komornika nie mogły doprowadzić do zrealizowania obowiązku objętego tytułem wykonawczym, zaś wierzyciel jeszcze przed złożeniem wniosku egzekucyjnego mógł się o tym dowiedzieć i wniosku tego nie składać. Oczywiście w niecelowym wszczęciu postępowania ma miejsce wtedy, gdy sama niecelowość „nie budzi wątpliwości w okolicznościach danego przypadku” (tak: J. Jagieła, *Oplaty komornicze i zakres ich miarkowania w świetle ustawy o kosztach komorniczych* [w:] *Analiza i ocena ustawy o komornikach sądowych i ustawy o kosztach komorniczych*, red. A. Marciniak, Sopot 2018, s. 410–411; M. Uliasz [w:] *Ustawa...*, red. J. Świeczkowski, M. Świeczkowska-Wójcikowska, s. 1185).

Wskazuje się również, że Ocena niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego zawsze powinna być dokonywana w sposób indywidualny dla okoliczności każdej sprawy.

Kwestia badania celowości wszczęcia egzekucji przez komornika sama w sobie budzi wątpliwości. Komornik nie ma żadnych instrumentów do prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie (przepisowi art. 761 k.p.c. należy odmówić takiej funkcji) i nie jest powołanym do tego organem. Postępowanie przed komornikiem nie jest postępowaniem

rozpoznawczym, w ramach którego przeprowadza się postępowanie dowodowe. Zastosowanie przez ustawodawcę wyrażenia „oczywiście niecelowe wszczęcie postępowania egzekucyjnego” wydaje się sugerować, że badanie to sprowadza się do rozstrzygnięcia w sytuacjach niebudzących wątpliwości, oczywistych, np. gdy wierzyciel sam przyzna, że egzekucja była wszczęta niecelowo, bądź gdy w toku postępowania ujawnią się takie okoliczności. W przypadku sporu co do celowości wszczęcia egzekucji wszelkie instrumenty do jego rozstrzygnięcia ma dopiero sąd rozpoznający skargę na czynność komornika.

M. Simbierowicz, T. Skoczylas [w:] *Komentarz do ustawy o kosztach komorniczych [w:] Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Komentarz*, red. M. Świątkowski, LEX/el. 2021, art. 30.

II. Art. 2 Konstytucji

Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Konstytucja RP w powyższym przepisie wyraża trzy odrębne zasady konstytucyjne: państwa demokratycznego, prawnego i sprawiedliwości społecznej.

W ujęciu art. 2 Konstytucji RP warunkiem koniecznym funkcjonowania państwa prawnego jest jego demokratyczny charakter oraz realizacja zasad sprawiedliwości społecznej. Zasada państwa prawnego mieści w sobie ponadto wiele zasad szczegółowych, które mają wpływ na rozumienie zasady państwa demokratycznego i sprawiedliwości społecznej. Trafnie wskazuje W. Sokolewicz, że art. 2 formułuje nadrzędną całościową konstrukcję państwa demokratycznego, prawnego i sprawiedliwego. Wymienione w nim trzy zasady mają charakter komplementarny. Dzięki temu formalnie rozumiany legalizm zostaje poszerzony o elementy materialne, które znajdują wyraz w prawie stanowionym oraz w procesie jego stosowania (W. Sokolewicz, Artykuł 2, w: L. Garlicki, *Konstytucja. Komentarz*, t. 5, Warszawa 2009, s. 11).

Zasada państwa prawnego jest podstawową zasadą ustrojową, wyraża wiele zasad wprost w Konstytucji RP niewymienionych oraz wpływa na sposób wykładni wielu jej przepisów. Zasada ta jest zatem klauzulą o częściowo zmiennej treści. Na klauzulę państwa prawnego składa się "zespół wartości" (zob. wyr. TK z 25.11.1997 r., K 26/97, OTK 1997, Nr 5-6, poz. 64).

Wartości te są bezpośrednio wyrażone w Konstytucji RP lub też wyprowadzane z niej



pośrednio. Tworzą one pewien kanon, który nie ma charakteru katalogu zamkniętego. Kanon ten może więc ulegać zmianie. Zmianie mogą też ulegać niekiedy treści normatywne zasad składających się na państwo prawne. Z orzecznictwa TK wynika, że wartościami takimi są wartości polityczne (m.in.: porządek konstytucyjny, porządek prawny, demokracja przedstawicielska, podział władzy, autonomia parlamentu i jego swoboda prawodawcza, sądowy wymiar sprawiedliwości, odrębność władzy sądowniczej, niezależność sądów i niezawisłość sędziów, subsydiarność i zasada pomocniczości, określająca pozycję samorządu terytorialnego, pluralizm polityczny), wartości samego prawa (m.in. nie retroaktywność, *vacatio legis*, określoność) oraz wartości dotyczące ustroju gospodarczego (m.in. społeczna gospodarka rynkowa i ochrona własności; zob. *M. Kordela*, Rola, s. 178 i n.).

W skład elementów stanowiących o państwie prawa zaliczyć można m.in. zasadę zaufania obywatela do państwa.

Zasada zaufania jednostki do państwa ma podstawowe znaczenie dla normatywnej treści klauzuli państwa prawnego. Zasada zaufania, oprócz tego, że stanowi podstawę obowiązywania innych zasad konstytucyjnych, ma też własną treść normatywną. Zasada ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa, nazywana także zasadą lojalności państwa względem obywateli, ściśle wiąże się z bezpieczeństwem prawnym jednostki. Wyraża się ona w takim stanowieniu i stosowaniu prawa, "by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane zgodnie z obowiązującym prawem będą także w przyszłości uznawane przez porządek prawny" (wyr. TK z 7.2.2001 r., K 27/00, OTK 2001, Nr 2, poz. 29). Opierają się one zatem na pewności prawa, czyli takim zespole cech przysługujących prawu, które gwarantuje jednostce bezpieczeństwo prawne, umożliwiając jej zdecydować o swoim postępowaniu na podstawie pełnej znajomości przesłanek działania organów państwa, a zarazem znajomości konsekwencji prawnych, jakie postępowanie to może za sobą pociągnąć (wyr. TK z: 14.6.2000 r., P 3/00, OTK 2000, Nr 5, poz. 138; 19.11.2008 r., KP 2/08, OTK-A 2008, Nr 9, poz. 157; 20.1.2009 r., P 40/07, OTK-A 2009, Nr 1, poz. 4; 24.2.2010 r., K 6/09, OTK-A 2010, Nr 2, poz. 15).

Zasada zaufania, oprócz tego, że stanowi podstawę obowiązywania innych zasad konstytucyjnych, ma też własną treść normatywną. Zasada ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa, nazywana także zasadą lojalności państwa względem obywateli, ściśle wiąże się z bezpieczeństwem prawnym jednostki. Wyraża się ona w takim stanowieniu i stosowaniu prawa, "by nie stawało się ono swoistą pułapką dla

obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane zgodnie z obowiązującym prawem będą także w przyszłości uznawane przez porządek prawny" (wyr. TK z 7.2.2001 r., K 27/00, OTK 2001, Nr 2, poz. 29). Opierają się one zatem na pewności prawa, czyli takim zespole cech przysługujących prawu, które gwarantuje jednostce bezpieczeństwo prawne, umożliwiając jej decydować o swoim postępowaniu na podstawie pełnej znajomości przesłanek działania organów państwa, a zarazem znajomości konsekwencji prawnych, jakie postępowanie to może za sobą pociągnąć (zob. wyr. TK z: 14.6.2000 r., P 3/00, OTK 2000, Nr 5, poz. 138; 19.11.2008 r., KP 2/08, OTK-A 2008, Nr 9, poz. 157; 20.1.2009 r., P 40/07, OTK-A 2009, Nr 1, poz. 4; 24.2.2010 r., K 6/09, OTK-A 2010, Nr 2, poz. 15).

W szczególności wskazać, należy, iż z zasady zaufania TK wywodzi zakazy adresowane do organów władzy publicznej, w szczególności do ustawodawcy: "W demokratycznym państwie prawnym stanowienie i stosowanie prawa nie może być pułapką dla obywatela, a obywatel powinien mieć możliwość układania swoich spraw w zaufaniu, iż nie naraża się na niekorzystne skutki prawne swoich decyzji i działań niemożliwe do przewidzenia w chwili podejmowania tych decyzji i działań" (wyr. TK z 25.11.1997 r., K 26/97, OTK 1997, Nr 5–6, poz. 64 oraz powołane tam orzeczn. TK z 3.12.1996 r., K 25/95, OTK 1996, Nr 6, poz. 52; zob. też wyr. TK z: 21.12.1999 r., K 22/99, OTK 1999, Nr 7, poz. 166; 7.2.2001 r., K 27/00, OTK 2001, Nr 2, poz. 29; 25.4.2001 r., K 13/01, OTK 2001, Nr 4, poz. 81; 15.7.2013 r., K 7/12, OTK-A 2013, Nr 6, poz. 76). Takim zakazem jest też zakaz tworzenia uprawnień pozornych. Naruszeniem zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa jest sytuacja, w której określone rozwiązanie prawne ma charakter iluzoryczny i pozorny. W wyr. z 8.1.2013 r. (K 18/10, OTK-A 2013, Nr 1, poz. 2) TK stwierdził, że ustawodawca nie może tworzyć konstrukcji normatywnych, które są niewykonalne, stanowią złudzenie prawa i w konsekwencji dają jedynie pozór ochrony interesów jednostki. Ustawodawca, co do zasady, nie może więc doprowadzać do istotnego zawężenia możliwości realizacji formalnie przyznanego jednostce prawa podmiotowego, tak że w istocie prowadzi to do powstania swoistego *nudum ius*, które wskutek tego staje się prawem bezprzedmiotowym. Podobne tezy zostały sformułowane m.in. w wyr. TK z: 19.12.2002 r. (K 33/02, OTK-A 2002, Nr 7, poz. 97) i 10.1.2012 r. (P 19/10, OTK-A 2012, Nr 1, poz. 2).

Wskazać należy, iż zgodnie z ww. art. Konstytucji, Rzeczpospolita Polska winna urzeczywistniać zasady sprawiedliwości społecznej. Nie można natomiast uznać, za przejaw sprawiedliwości społecznej obarczanie Wierzyciela koniecznością ponoszenia kosztów w

przypadku odmowy wszczęcia egzekucji w wysokości 10 % egzekwowanego świadczenia. Wierzyciel już i tak zobligowany został do ponoszenia kosztów związanych z zainicjowaniem postępowania sądowego, a następnie egzekucyjnego. Zatem nie dość, że Wierzyciel nie uzyskał należnej mu zapłaty, następnie zmuszony był do wystąpienia na drogę sądową, co wiąże się z koniecznością poniesienia opłat sądowych, a następnie celem wyegzekwowania zasądzonych mu kwot, wszczęcia postępowania egzekucyjnego, co również oznacza konieczność ponoszenia dodatkowych kosztów, bez posiadania pewności co do ich wyegzekwowania od Dłużnika, to jeszcze w razie odmowy wszczęcia egzekucji z przyczyn, o których mowa w art. 30 ustawy o kosztach komorniczych Wierzyciel obciążony zostaje koniecznością poniesienia dodatkowych kosztów.

Wierzyciel nie tylko nie wyegzekwował przysługującej należności, ale zmuszony zostaje do ponoszenia dodatkowych kosztów, z powodu odmowy wszczęcia egzekucji.

Trudno uznać za racjonalne wprowadzenie regulacji prawnej, która stawia Wierzyciela w pozycji strony przegranej, nie dość bowiem, że Dłużnik nie uregulował należności względem Wierzyciela to jeszcze przepisy prawne bezzasadnie stawiają Wierzyciela w pozycji przegranej, podczas gdy Wierzyciel nie przegrywa sprawy pod względem merytorycznej, a jedynie ze względów formalnych.

Z powyższych względów wskazane powyżej regulacje pozostają niezgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego.

III. Art. 31 ust. 3 Konstytucji

Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Powyższy artykuł pełni funkcję tzw. ogólnej klauzuli ograniczającej, czyli przepisu określającego w sposób generalny przesłanki dopuszczalności ograniczania konstytucyjnych praw i wolności.

Zgodnie z doktryną adresatami ogólnej klauzuli ograniczającej z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP są wszystkie rodzaje władz publicznych: władza ustawodawcza, władza wykonawcza i władza sądownicza. Każda bowiem z tych władz w swoim zakresie działania ma uprawnienia do tego, by bądź samodzielnie ustanawiać ograniczenia w korzystaniu z

konstytucyjnych praw i wolności, bądź też decydować o prawnej dopuszczalności (tj. o legalności) ograniczeń ustanowionych w tym względzie przez inne władze. Podejmując wymienione działania każda z tych władz powinna się kierować wymogami wynikającymi z art. 31 ust. 3.

W pierwszej kolejności art. 31 ust. 3 Konstytucji RP jest adresowany do parlamentarnego ustawodawcy. Ustawodawca powinien przestrzegać wymogów zawartych w art. 31 ust. 3 w odniesieniu do sytuacji gdy sam wyczerpująco ustanawia określone ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych praw i wolności;

Ograniczeniem konstytucyjnego prawa lub wolności (czy też ograniczeniem w zakresie korzystania z konstytucyjnego prawa lub wolności) jest ingerencja, która polega na zawężeniu konstytucyjnego zakresu ochrony danego prawa lub wolności w odniesieniu do co najmniej jednego podmiotu danego prawa lub wolności (*K. Wojtyczek, Granice ingerencji, s. 64* oraz wskazana tam literatura). Inaczej można powiedzieć, że ograniczenie konstytucyjnego prawa lub wolności polega na naruszeniu lub ingerencji w któryś z elementów konstytucyjnego prawa lub wolności składających się na strukturę prawną danego prawa lub wolności jako określonej modalności prawnej. Na przykład ograniczenie konstytucyjnej wolności będącej w sensie swojej modalności prawnej wolnością prawnie chronioną polega na ingerencji w któreś z praw do czegoś (np. w prawo do obrony lub w prawo do ochrony), mieszczących się w strukturze tego prawa.

Przepis art. 31 ust. 3 Konstytucji RP dozwala na ustanawianie ograniczeń "w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw". Literalna wykładnia tego ostatniego sformułowania może wskazywać, że Konstytucja RP nie tyle dozwala na ograniczanie konstytucyjnych praw i wolności jako takich, co raczej dozwala na ograniczanie wykonywania danego prawa lub korzystania z danej wolności. Twierdzi się w związku z tym, że "Ustawodawca zwykły ma zatem obowiązek tak formułować normy prawne, aby nie naruszyć praw i wolności, a ograniczać korzystanie z nich. Powinien on określić precyzyjnie sytuacje, w których może dojść do korzystania przez uprawniony podmiot" (*B. Rakoczy, Ograniczenie praw, s. 102*)

Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane (...) tylko wtedy, gdy są konieczne (...). Zdaniem TK, odnoszącego swoje uwagi do komentowanego przepisu Konstytucji RP: "Wymóg "konieczności" jest spełniony, jeżeli ustanowione ograniczenia są zgodne z zasadą proporcjonalności. Oznacza to, że: 1) środki zastosowane przez prawodawcę muszą być w stanie doprowadzić do zamierzonych celów; 2) muszą one być niezbędne dla ochrony interesu, z którym są powiązane; 3) ich

efekty muszą pozostawać w proporcji do ciężarów nakładanych na obywatela" (wyr. TK z: 9.6.1998 r., K 28/97, OTK 1998, Nr 4, poz. 50; 26.4.1999 r., K 33/98, OTK 1999, Nr 4, poz. 71; 2.6.1999 r., K 34/98, OTK 1999, Nr 5, poz. 94; 21.4.2004 r., K 33/03, OTK-A 2004, Nr 4, poz. 31). Z powyższych stwierdzeń TK wynika, że niezbędność ustanawianych ograniczeń względem interesu, z którym ograniczenia te są powiązane – a która to niezbędność może być również określona mianem konieczności tychże ograniczeń – jest jednym z trzech elementów konstytuujących szerzej pojmowaną zasadę proporcjonalności (czy też szerzej rozumianą "konieczność" w rozumieniu art. 31 ust. 3), obok elementu w postaci przydatności (skuteczności) ustanawianych ograniczeń oraz ich proporcjonalności *sensu stricto*. Niezależnie jednak od tej wężiej pojmowanej niezbędności (konieczności) ustanawianych ograniczeń, stanowiącej jedynie jedną z części składowych zasady proporcjonalności, istnieje jeszcze szerzej pojmowana "konieczność" ustanawianych ograniczeń, o której mówi art. 31 ust. 3, i którą TK traktuje jako synonim czy też etykietę dla szeroko pojmowanej zasady proporcjonalności. Można by zatem powiedzieć, że w art. 31 ust. 3 prawodawca konstytucyjny posłużył się pojęciem "konieczności" rozumianym szeroko (a nie jedynie wąsko), jako synonim dla określenia "proporcjonalność" [jak w tym kontekście stwierdza TK: ""Konieczność", którą wyraża art. 31 ust. 3 Konstytucji, mieści (...) w sobie postulat niezbędności, przydatności i proporcjonalności *sensu stricto* wprowadzanych ograniczeń" – wyr. TK z 22.9.2005 r., KP 1/05, OTK-A 2005, Nr 8, poz. 93; wyr. TK z 22.9.2009 r., P 46/07, OTK-A 2009, Nr 8A, poz. 126].

Dysponowanie przez prawodawcę stosowną wiedzą (której niektóre elementy przedstawiono powyżej), umożliwiającą mu projektowanie i ustanawianie norm prawnych skutecznych z perspektywy realizacji założonych konstytucyjnych wartości (o których mowa w art. 31 ust. 3), a także korzystanie przez niego z tej wiedzy w praktyce, jest określonym aksjomatycznym założeniem czynionym w odniesieniu do każdego twórcy norm prawnych, przy czym można je lapidarnie określić jako założenie racjonalności prawodawcy (na temat wspomnianego założenia – zob. szerzej *E. Kustra*, Racjonalny ustawodawca, *passim*; *J. Wróblewski*, Teoria, *passim*; *S. Wronkowska*, Prawodawca racjonalny, s. 117 i n.). Przyjmując to założenie racjonalnego działania prawodawcy (tzn. uznając, że ten ostatni rzeczywiście działa w sposób racjonalny), a także domniemując, że stanowione przez prawodawcę ustawy są zgodne z Konstytucją RP, TK stwierdza, iż "nie jest powołany do kontrolowania celowości i trafności rozwiązań przyjmowanych przez ustawodawcę" (wyr. TK z: 26.4.1995 r., K 11/94, OTK 1995, Nr 1, poz. 12; 17.10.1995 r., K 10/95, OTK 1995, Nr 2, poz. 10).

Zobligowanie Wierzyciela do ponoszenia kosztów odmowy wszczęcia egzekucji

wskazanych w art. 30 ust 1 ustawy o kosztach komorniczych jest sprzeczne z zasadą dopuszczającą ograniczenia konstytucyjnych wolności i praw, bowiem wykracza to poza zakres istniejących już obciążeń dla Wierzyciela w związku z koniecznością zainicjowania postępowań sądowych i egzekucyjnych bez gwarancji uzyskania spłaty ze strony Dłużnika.

IV. Art. 32 ust. 1 Konstytucji

Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

Oznacza to prawo do równego traktowania przez władze publiczne, której to zasady władze muszą przestrzegać. Jednakże z tej generalnej zasady wynika także zakaz stosowania dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym. Dyskryminacji tego rodzaju nie mogą usprawiedliwiać żadne przepisy i żadne przyczyny. Od zasady równości Konstytucja nie zna żadnych odstępstw i wyjątków.

Wskazać należy, iż równość traktowania i równość w stanowieniu prawa winny opierać się na założeniu, że wszyscy winni być traktowani w sposób równy, natomiast zróżnicowanie jednostki winno mieć miejsce jedynie w sytuacji, zaistnienia obiektywnych przesłanek.

Nie można zatem mówić o równym traktowaniu poprzez ustanowienie regulacji niesprawiedliwie obciążającej Wierzyciela koniecznością ponoszenia opłaty w wysokości 10 % egzekwowanego świadczenia w razie odmowy wszczęcia egzekucji w stosunku do dłużnika. W takiej sytuacji Wierzyciel znajduje się w pozycji nierównej z pozycją Dłużnika, ale pozycji znacznie gorszej od Dłużnika, który nie tylko nie uregulował należności względem Wierzyciela, ale także nie poniósł żadnych dodatkowych kosztów i opłat, które to przerzucone zostały na Wierzyciela.

V. Art. 45 ust. 1 Konstytucji

Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Ustanawiając prawo do sądu w rozdz. II Konstytucji RP ustawodawca położył nacisk na jego konstrukcję jako indywidualnego prawa podmiotowego, stanowiącego utrwalony, a zarazem jeden z najważniejszych elementów konstytucyjnego statusu jednostki. Prawo do sądu jest w tym ujęciu samodzielny konstytucyjny prawem podmiotowym ze wszystkimi

tego konsekwencjami, w szczególności podlega ono niezależnej od innych praw i wolności ochronie w drodze skargi konstytucyjnej (art. 79). W tym aspekcie manifestuje się jego samoistny charakter. Jednocześnie prawo do sądu, podobnie jak prawo do zaskarżania orzeczeń sądowych i decyzji wydanych w I instancji (art. 78) oraz prawo do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 79), jest najważniejszym środkiem ochrony materialnych wolności i praw, przy czym zasięg jego oddziaływania nie ogranicza się do wolności i praw o randze konstytucyjnej.

Zabezpieczając wolności i prawa podmiotowe w interesie jednostek, komentowany przepis pośrednio przyczynia się także do realizacji zasady legalizmu (art. 7) i zabezpieczenia porządku prawnego w ogólności, łącząc konstytucyjny status jednostki z obiektywnym porządkiem prawnym (Z. *Czeszejko-Sochacki*, Prawo do sądu, s. 88). Dualistyczne pojmowanie prawa do sądu – jako jednego z konstytucyjnych praw podmiotowych, a zarazem środka ochrony wolności i praw – jest akceptowane w literaturze (zob. A. *Wróbel*, Prawo do sądu, s. 212, który stwierdza lapidarnie, że prawo do sądu jest prawem konstytucyjnym, które służy ochronie pozostałych praw; zob. ponadto M. *Kłopotcka*, Prawo do sądu, s. 63; Z. *Czeszejko-Sochacki*, Prawo do sądu, s. 88). Znajduje ono także odzwierciedlenie, choć w nieco innym ujęciu, w orzecznictwie TK, w którym zauważa się, że prawo do sądu, będąc jednym z podstawowych praw jednostki, stanowi zarazem fundamentalną gwarancję praworządności (wyr. TK z 9.6.1998 r., K 28/97, OTK 1998, Nr 4, poz. 50; w nowszym orzecznictwie zob. wyr. TK z: 18.7.2011 r., SK 10/10, OTK-A 2011, Nr 6, poz. 58; 18.7.2012 r., K 14/12, OTK-A 2012, Nr 7, poz. 82; 3.7.2008 r., K 38/07, OTK-A 2008, Nr 6, poz. 102; 18.12.2007 r., SK 54/05, OTK-A 2007, Nr 11, poz. 158).

Jak podkreśla się w doktrynie ujęcie komentowanej gwarancji jako prawa podmiotowego jednostki stanowi wyraz preferencji ustrojodawcy dla tworzenia systemu ochrony prawnej opartej o inicjatywę podmiotu, który poszukuje tej ochrony. W mechanizmie tym jednostka jest podmiotem odpowiedzialnym za dochodzenie własnych uprawnień, a skorzystanie z postępowania sądowego zależy od jej wyboru. Zaniechanie aktywności w tym zakresie może wiązać się z następstwami ujemnie wpływającymi na jej sytuację prawną, włącznie z osłabieniem lub pozbawieniem prawa podmiotowego. W tym sensie podmiot prawa do sądu ponosi – co do zasady – ciężar zainicjowania postępowania sądowego w celu ochrony własnych uprawnień, który może być w określony sposób sankcjonowany przez ustawodawcę. Inaczej jednak sytuacja przedstawia się w przypadku ingerencji państwa w szczególnie istotne dobra jednostki przez stosowanie sankcji karnej, do czego zmierza oskarżenie o czyn karalny. Jakkolwiek oskarżony ma w tym przypadku również uprawnienie

do tego, aby sprawa została rozpoznana przez sąd, ciężar uruchomienia postępowania sądowego w celu przypisania odpowiedzialności karnej i obalenia domniemania niewinności (art. 42 ust. 3 Konstytucji RP) spoczywa, co do zasady, na oskarżycielu reprezentującym interes publiczny.

Z powyższego wynika, iż nie można mówić o sprawiedliwym prawie do sądu w sytuacji, gdy Wierzyciel zobligowany jest do ponoszenia kosztów związanych z odmową wszczęcia egzekucji i to w wysokości 10 % egzekwowanego świadczenia.

Wierzyciel nie tylko nie wyegzekwował przysługującej mu należności, ale zmuszony zostaje do ponoszenia dodatkowych kosztów, z powodu odmowy wszczęcia egzekucji.

VI. Niezgodność art. 30 ustawy z dn. 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych z art. 2 Konstytucji, art. 31 ust. 3 Konstytucji, art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji

W treści art. 30 ustawy o kosztach komorniczych, wskazano, że w razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia. W takim przypadku komornik nie ściąga ani nie pobiera opłaty od dłużnika, a opłatę ściągniętą lub pobraną zwraca dłużnikowi. Przepisów art. 29 ust. 1-3 nie stosuje się.

W tym miejscu ponownie wskazać należy, iż samo wszczęcie egzekucji następuje co do zasady w momencie dokonania pierwszej czynności egzekucyjnej. Potwierdzeniem powyższego jest art. 805 § 1 kpc, zgodnie, z którym przy pierwszej czynności egzekucyjnej doręcza się dłużnikowi zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, z podaniem treści tytułu wykonawczego i wymienieniem sposobu egzekucji oraz z pouczeniem o możliwości, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, a także sporządzony przez organ egzekucyjny odpis tytułu wykonawczego albo zweryfikowanego przez komornika dokumentu, o którym mowa w art. 797 par. 3. Komornik poucza dłużnika również o treści przepisów działu V tytułu I części trzeciej oraz prawie i sposobie złożenia wniosku o ograniczenie egzekucji, a także o treści art. 52a i art. 54 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U z 2019 r. poz. 2357 oraz z 2020 poz. 284, 288, 321 i 1086) oraz art. 13g ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o



spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. IL z 2019 r. poz. 2412 oraz z 2020 r. poz. 288 i 321) i sposobie realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów.

W egzekucji świadczeń pieniężnych, pierwszą czynnością egzekucyjną jest zajęcie określonego składnika majątku dłużnika. Nie może zatem umknąć uwadze, iż w razie braku dokonania jakiegokolwiek czynności egzekucyjnej, nie może być mowy o obarczaniu wierzyciela opłatą w wysokości aż 10 % egzekwowanego roszczenia. Jest to bowiem sprzeczne z zasadą proporcjonalności wyrażoną w Konstytucji. W takiej sytuacji opłata ta winna równoważyć koszty poniesione przez Kancelarię Komorniczą i zostać ustalona na poziomie co najwyżej 1/10 płacy minimalnej.

W świetle powyższego niedopuszczalnym jest obarczanie Wierzyciela koniecznością ponoszenia kosztów postępowania egzekucyjnego w wysokości aż 10 % egzekwowanego świadczenia.

Ponadto w świetle orzecznictwa Trybunału, zasada poprawnej legislacji związana jest funkcjonalnie z zasadami pewności i bezpieczeństwa prawnego oraz ochrony zaufania do państwa i prawa. Zakwestionowany w omawianym zakresie przepis budzi wiele wątpliwości.

Naruszenie zasady demokratycznego państwa prawa, zasady prawa do sądu oraz zasady proporcjonalności polega na niedopuszczalnym stosowaniu schematu wedle, którego Wierzyciel w przypadku bezskutecznej egzekucji prowadzonej w stosunku do osoby dłużnika obarczany jest koniecznością ponoszenia kosztów komorniczych w wysokości aż 10 % egzekwowanego świadczenia.

Sytuacja, w której Wierzyciel zmuszony został do wystąpienia na drogę postępowania sądowego, a następnie do wszczęcia postępowania egzekucyjnego spowodowana jest bowiem zachowaniem Dłużnika, uchylającego się od zapłaty. Obciążanie w równym stopniu Wierzyciela i Dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności, której istota sprzeciwia się równoważeniu w tym zakresie pozycji Wierzyciela i Dłużnika, mając na względzie fakt, iż **to Dłużnik swoim zachowaniem spowodował konieczność przymusowej egzekucji przysługującego Wierzycielowi roszczenia, a sam Wierzyciel swojego roszczenia nie tylko nie odzyskał, ale wręcz ponosi dodatkową bardzo dotkliwą sankcję finansową w postaci opłaty naliczanej od odmowy wszczęcia egzekucji.**

W tym miejscu ponownie przytoczyć należy wskazane powyżej stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, iż "w demokratycznym państwie prawnym stanowienie i stosowanie prawa nie może być pułapką dla obywatela, a obywatel powinien mieć możliwość układania swoich

spraw w zaufaniu, iż nie naraża się na niekorzystne skutki prawne swoich decyzji i działań niemożliwe do przewidzenia w chwili podejmowania tych decyzji i działań" (wyr. TK z 25.11.1997 r., K 26/97, OTK 1997, Nr 5–6, poz. 64 oraz powołane tam orzeczn. TK z 3.12.1996 r., K 25/95, OTK 1996, Nr 6, poz. 52; zob. też wyr. TK z: 21.12.1999 r., K 22/99, OTK 1999, Nr 7, poz. 166; 7.2.2001 r., K 27/00, OTK 2001, Nr 2, poz. 29; 25.4.2001 r., K 13/01, OTK 2001, Nr 4, poz. 81; 15.7.2013 r., K 7/12, OTK-A 2013, Nr 6, poz. 76). Takim zakazem jest też zakaz tworzenia uprawnień pozornych. Naruszeniem zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa jest sytuacja, w której określone rozwiązanie prawne ma charakter iluzoryczny i pozorny. W wyr. z 8.1.2013 r. (K 18/10, OTK-A 2013, Nr 1, poz. 2) TK stwierdził, że ustawodawca nie może tworzyć konstrukcji normatywnych, które są niewykonalne, stanowią złudzenie prawa i w konsekwencji dają jedynie pozór ochrony interesów jednostki. Ustawodawca, co do zasady, nie może więc doprowadzać do istotnego zawężenia możliwości realizacji formalnie przyznanego jednostce prawa podmiotowego, tak że w istocie prowadzi to do powstania swoistego *nudum ius*, które wskutek tego staje się prawem bezprzedmiotowym. Podobne tezy zostały sformułowane m.in. w wyr. TK z: 19.12.2002 r. (K 33/02, OTK-A 2002, Nr 7, poz. 97) i 10.1.2012 r. (P 19/10, OTK-A 2012, Nr 1, poz. 2).

W tym miejscu ponownie wskazać należy, iż samo wszczęcie egzekucji następuje co do zasady w momencie dokonania pierwszej czynności egzekucyjnej. Potwierdzeniem powyższego jest art. 805 § 1 kpc, zgodnie, z którym *przy pierwszej czynności egzekucyjnej doręcza się dłużnikowi zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, z podaniem treści tytułu wykonawczego i wymienieniem sposobu egzekucji oraz z pouczeniem o możliwości, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, a także sporządzony przez organ egzekucyjny odpis tytułu wykonawczego albo zweryfikowanego przez komornika dokumentu, o którym mowa w art. 797 par 3. Komornik poucza dłużnika również o treści przepisów działu V tytułu I części trzeciej oraz prawie i sposobie złożenia wniosku o ograniczenie egzekucji, a także o treści art. 52a i art. 54 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U z 2019 r. poz. 2357 oraz z 2020 poz. 284, 288, 321 i 1086) oraz art. 13g ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. IL z 2019 r. poz. 2412 oraz z 2020 r. poz. 288 i 321) i sposobie realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów.*

W egzekucji świadczeń pieniężnych, pierwszą czynnością egzekucyjną jest zajęcie określonego składnika majątku dłużnika. Nie może zatem umknąć uwadze, iż w razie

braku dokonania jakiejkolwiek czynności egzekucyjnej, nie może być mowy o obarczaniu wierzyciela opłatą w wysokości aż 10 % egzekwowanego roszczenia. Jest to bowiem sprzeczne z zasadą proporcjonalności wyrażoną w Konstytucji. W takiej sytuacji opłata ta winna równoważyć koszty poniesione przez Kancelarię Komorniczą i zostać ustalona na poziomie co najwyżej 1/10 płacy minimalnej.

Mając na względzie powyższe wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo
2. Potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej
3. Odpis aktualny z KRS
4. Postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K
z dn. stycznia 2021 r., sygn. akt
5. Postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K
z dn. stycznia 2021 r., sygn. akt
6. Skarga Wierzyciela na czynność Komornika Sądowego z dn. stycznia 2021 r.
7. Pismo Wierzyciela z dn. stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt ,
8. Postanowienie Sądu Rejonowego w K , z marca
2021 r. sygn. akt
9. Postanowienie Sądu Rejonowego w K , z marca
2021 r., sygn. akt
10. Zażalenie z maja 2021 r., sygn. akt
11. Postanowienie Sądu Rejonowego w K z sierpnia 2021 r. (sygn. akt
)
12. Kserokopia koperty, w której zawarte było Postanowienie Sądu Rejonowego w
K z sierpnia 2021 r. (sygn. akt)
13. Wydruk internetowy z rejestru śledzenia przesyłki, zawierającej postanowienie Sądu
Rejonowego w K z sierpnia 2021 r. (sygn. akt)
14. Potwierdzenie przelewu kwoty zł (sygn. akt)
15. Potwierdzenie przelewu kwoty zł (sygn. akt)

ADWOKAT
Piotr Danek

ADWOKAT
Piotr Danek